

SUURATUL ISRAA'I (17)

Ó sọ kalẹ̀ ni Makkah.

Aáyàa rẹ̀ jẹ̀ òkàn-lé-lààdófà (111).

Ní orúkọ Allaahu, Olópò àánú, Alàànú jùlọ.

1. Mímọ̀ ni fún (Allaahu) Ènì tí Ó mú ẹ̀rúsin-in Rẹ̀ rìn ni òru láti Al-Masjidul-Haraam (ní Makkah) lọ sí Al-Masjidul-Aksọ̀ (ní Kudus, Jerusalem) tí ó jìnnà ẹ̀yí tí Àwa fi ibùkún sí àyíkàá rẹ̀ kí Àwa lé fi nínú un àwọn àmìi Wa hàn án. Dájúdájú Òun (Allaahu) ni Olùgbọ̀rọ̀ jùlọ, Olùrírán jùlọ.

2. Àti pé Àwa ti fún Muusaa ní Ìwé-Mímọ̀ (Taoraatu) A sì ẹ̀ é ni afinimọ̀nà fún àwọn ọ̀mọ̀ Israa'iilu (A sọ fún wọn pe): Ẹ̀ kò gbọ̀dọ̀ ní olùgbẹ̀kẹ̀lé kan lẹ̀yìn Mì.

3. Ẹ̀yìn ni arọ̀mọ̀dọ̀mọ̀ àwọn ti A gbé (sínú ọ̀kọ̀ ojú omi) pẹ̀lúu Nuuhu. Dájúdájú òún jẹ̀ ẹ̀rúsin tí ó ń dúpẹ̀ oore lópòlópò.

4. Àti pé Àwa sọ fún àwọn ọ̀mọ̀ Israa'iilu nínú un Ìwé-Mímọ̀ náà pé: Ẹ̀yìn yóò hu iwà ibàjẹ̀ lórí ilẹ̀ ní ìgbà méjì, ẹ̀ ó tún ẹ̀ ìgbéraga gidi.

5. Nígbà tí àdéhùn aláṣókó nínú un wọn dé, A gbé àwọn iránsẹ́ Wa kan dide sí yín, àwọn tí wọn ní agbára púpọ̀, wọn wọ inú un ilée yín (wọn da ilée yín rú), ìyẹn sì jẹ̀ àdéhùn tí ó ti ẹ̀.

6. Lẹ̀yìn náà Àwa sì dá agbára náà padà fún yín láti borii wọn, A sì ràn yín lówó pẹ̀lúu dúkiá àti àwọn ọ̀mọ̀, Àwá sì ẹ̀ yín ní iran tí ó pò.

7. Bí ẹ̀ bá ẹ̀ ẹ̀ rere, ẹ̀ ẹ̀ é fún ẹ̀mí araa yín ni, bí ẹ̀ bá sì ẹ̀ ibi, ẹ̀ ẹ̀ é fún wọn (àwọn ẹ̀míi yín). Nítorí náà nígbà tí àdéhùn-un ti è̀èkẹ̀jì dé, (A gbé àwọn kan dide sí yín) kí wọn le kó ibànújẹ̀ bá yín àti kí wọn lè wọ inú un Mọ̀sáláṣí gégé bí wọn ti wọ ọ̀ ní ìgbà àṣókó, àti kí wọn lè pa gbogbo nnkan tí wọn ti sẹ̀gun rẹ̀ run pátápátá.

سورة الإسراء

مكية وآياتها احدى عشرة ومائة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُبْحَنَ الَّذِي أَسْرَىٰ بِعَبْدِهِ ۚ لَيْلًا مِّنَ
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي
بَرَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِّنْ آيَاتِنَا ۚ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْبَصِيرُ ﴿١﴾ وَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ
هُدًى لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ إِلَّا تَتَّخِذُوا مِنْ دُونِي
وَكِيلًا ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةً مِّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ ۚ إِنَّهُ
كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾ وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي
إِسْرَءِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ
وَلَتَعْلَنَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤﴾ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا
بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا أُولَىٰ بَأْسٍ شَدِيدٍ
فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾
ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُم بِأَمْوَالٍ
وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾ إِنَّ
أَحْسَنَتُمْ أَحْسَنَتُمْ لَأَنفُسِكُمْ ۖ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا ۚ
فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسْتَوُوا وَجُوهَكُمْ
وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ
وَلِيُتَبَرَّوْا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿٧﴾